

**SØNDAG D. 14. FEBRUAR 2010 - FASTELAVNS SØNDAG -
FØRSTE SØNDAG I FASTEFORLØBET ”PÅ VANDRING MED JESUS”.**

Prædiken af Søren P. Grarup

Indgangslæsning: Esajas Bog kap. 43 v. 1b-3a

Epistellæsning : Romerbrevet kap. 6 v. 3-11

PRÆDIKENTEKST: Mattæusevangeliet kap. 3 v. 13-17.

Dagens tema: ”Jesu kald til efterfølgelse”.

Velkommen i vandrelauget. Vi skal - ”På vandring med Jesus”. Sådan lyder overskriften over det fastetidsforløb, som vi indleder i dag, og som fortsætter frem til påske. Vi skal fokusere på, hvad efterfølgelse af Jesus betyder for os personligt og i fællesskab, i de sammenhænge, vi hører hjemme i. Og jeg tror og håber, at vi vil komme til at opleve denne fastetid som en vandring, hvor vi hver i sær og som menighed og som kirkesamfund flytter os på den vej, Jesus kalder os ad.

Temaet for i dag og for den uge, vi går ind i, er: ”Jesu kald til efterfølgelse.”

Evangelieteksten, der er givet os til i dag, siger intet om efterfølgelse eller om kald. Læser vi videre i evangelieberetningen, er det først godt 40 dage senere, at vi hører Jesus sige til nogen: ”Følg mig!”

Alligevel giver det god mening, at begynde vandringen her ved beretningen om Jesu dåb. Hvis vi går helt til den anden ende af evangelieberetningen, ser vi, at Jesus, som noget af det allersidste han gav sine disciple, inden han forlod denne jord, netop var dåben som det første skridt på vejen i efterfølgelse af Jesus: »Mig er givet al magt i himlen og på jorden. Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.« (Matt 28,18-20)

Jesu blev døbt med Johannes-dåben. Derfor vil nogle hævde, at den intet har at gøre med kristen dåb. Men netop fordi det er Jesus - Kristus - som her bliver døbt, bliver hans dåb forbilledet eller prototypen på den dåb, han forærer os i sidste hilsen, missionsbefalingen eller dåbsbefalingen.

I Jesu dåb, i denne enkle handling, er hele den vej ridset op, som Jesus skulle gennemvandre på denne jord. Tilsvarende er vor vej i efterfølgelse af Jesus ridset op i vor dåb i Jesu navn.

Så lad os se lidt på denne ”levende kortskitse”, som dåben er.

Jesu kommer til Johannes ved Jordanfloden og vil døbes af ham. Johannes protesterer. Han ved, at han her står over for en, der er større end han selv, nemlig Messias, som han er sendt for at bane vej for.

Tidligere har Johannes sagt: ”Jeg døber jer med vand til omvendelse; men han, som kommer efter mig, er stærkere end jeg, og jeg er ikke værdig til at bære på hans sko.” (Matt 3,11)

”Jeg trænger til at døbes af dig!” siger Johannes.

Men Jesus svarer: »Lad det nu ske! For således bør vi opfylde al retfærdighed.«

Umiddelbart et mærkeligt svar i vore ører. Retfærdighed, som vi vanligvis forstår det begreb, er noget med løn eller straf som forskyldt - øje for øje, og tand for tand. Hvad har det at gøre med, hvem der døber hvem?

Retfærdigheden er her modsætningen til vor uretfærdighed, vor livsløgn, vor synd, som har sat skel og skabt afstand mellem skabningen, hvert menneske, og Gud.

Uanset hvor meget vi mennesker anstrenger os for at være retfærdige og gode og rigtige, kan vi ikke overvinde den afstand.

I god, traditionel evangelikal teologi hedder det, at Guds krav om retfærdighed skete fyldest, da Jesus stedfortrædende tog vor straf og gav sit liv i døden på korset. Det er en god nytestamentlig udlægning af Jesu død, og det billede er nødvendigt i vor forståelse af Jesu vej og frelsergerning.

Men der er mere til det, end det.

Jesu skal ikke bare se til, at retfærdigheden sker fyldets, som når dommeren afsiger sin dom, og dommen eksekveres. Nej, han vil ”opfylde al retfærdighed” - opfylde, som når et tomt bæger fyldes op til det er fuldt.

De første dråber faldt i det bæger, da Gud i sin ubændige kærlighed besluttede sig for at trodse kløften mellem ham selv og os, og han sendte sin Søn, som selv var Gud. Da Guds Søn blev undfanget under Marias hjerte som et menneskefoster, da faldt de første dråber i det bæger, som skulle fyldes til randen. For da overvandt Gud uretfærdighedens kløft mellem sig selv og hans faldne skabning.

De næste dråber faldt i bægeret, da Guds søn blev født - Gud var menneske blandt syndige mennesker - et hjælpeløst spædbarn.

Og ca. 30 år senere fyldes mere i retfærdighedens bæger, da Guds Søn træder offentligt frem og lader sig døbe med "vand til omvendelse" - eller som Markus udtrykker det: "omvendelsesdåb til syndernes forladelse."

Jesus havde ikke brug for omvendelse. Det ser vi allerede, da han som 12-årig står dér i templet og siger til sine ængstelige og undrende forældre: "Vidste I ikke, at jeg bør være i min Faders hus?" Han ved, hvem han er - Guds Søn - og han er der han er. Og sådan - som Guds retfærdige Søn, stiller han sig på lige fod med os syndere, tager vort liv og vor død på sig, ved at lade sig døbe med omvendelsesdåb til syndernes forladelse - synderes dåb.

Kløften mellem os og Gud ikke bare overvindes, men den begynder at fyldes op, som et bæger, der fyldes.

Og her i Jesu dåb skitseres hele hans vej, indtil Guds retfærdigheds bæger er fyldt op til randen.

Paulus ser rigtigt, når han i Romerbrevet sammenligner dåben med en død, begravelse og opstandelse: Idet den retfærdige syndfrie Guds Søn sænkes i synderes dåb, tegnes hans vej til døden på korset, hvor han gav sit liv for vor synd. Idet han "straks" stiger op af vandet - læg mærke til det beskrivende ord i teksten "straks" - betegnes hans sejr, hans opstandelse.

Helligånden kommer over ham i skikkelse som en due, og røsten fra himlen bekræfter, at han er den levende Guds Søn: »Det er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag!«

Her hører vi et forlods ekko fra den dag, da den opstandne Jesus kan sige: "Mig er givet al magt i himlen og på jorden..." - og fra den dag, da Helligånden udgydes over hans disciple, og bekendelsen lyder offentligt første gang: "Jesus Kristus er Herre!"

Dér er Guds retfærdigheds bæger fyldt op til randen.

Sådan er Jesu vej til opfyldelse af al retfærdighed skitseret i hans dåb. Han indvier her i dåben sig selv til at vandre den vej, hans Far havde sendt ham for at vandre. Det var en ganske unik vej, for ingen andre end Guds Søn kunne med sit liv og sin færd og sine ord og sin død og opstandelse fylde vor uretfærdigheds kløft mellem Gud og os op.

En helt unik vej! Og dog siger Jesus til mennesker, han møder - og til os og til hvert menneske, der hører evangeliet: Følg mig! Og han har givet os dåben med forbillede i hans egen dåb som første skridt på den vej. Ligesom Jesu dåb var hans indvielse til at vandre den vej, han var sendt til verden for at vandre, er vor dåb vor indvielse til at følge Jesus.

Hvordan kan vi overhovedet følge Jesus ad den unikke vej, som kun han kunne gå?

Jeg ved ikke, hvordan I hører og forstår ordet "efterfølgelse". Men jeg ved, at jeg selv i mange år kæmpede med den forståelse, at det handlede om at tage ved lære, så jeg kunne efterligne Jesus og gøre, ligesom han ville gøre.

Det var også min forståelse af dåben, da jeg selv blev døbt som 13-årig. Når bare jeg gjorde det rigtige, så var jeg på den rigtige side af Guds plankeværk.

Det blev en vej fuld af nederlag og skuffelser over mig selv. Den bekræftede mig blot i, at jeg var en synder, der var langt fra Guds retfærdighed. For det var jo den gamle uopfyldelige lov-retfærdighed om igen. En variation over temaet "øje for øje og tand for tand" - præstation og belønning, fiasko og straf. Moseloven på nudansk.

Det er en rigtig god tommelfingerregel, når vi står over for livets udfordringer, fortrædeligheder, fristelser, muligheder, forhindringer o.s.v., da at spørge: Hvad ville Jesus have gjort her?

Men udgangspunktet er et ganske andet, end hvad vi kan præstere af tro eller efterligning af Jesus.

Jesus har sat dåben som fortegn for vor efterfølgelse af ham. Jeg sagde før, at Jesu dåb er prototypen på al

kristen dåb. Ja, men vor dåb er så at sige spejlvendt af hans. For præmissen, forudsætningen er ikke, at vi gør det rette og således opfylder retfærdigheden, men at han *har* opfyldt al retfærdighed. Jesus har fyldt kløften op og banet vejen for os. Derfor er det sidste der blev sagt til Jesus efter hans dåb, det første der siges til os før vor dåb: "Du er mit elskede barn."

Sådan ser Gud os og ethvert menneske, for Jesus har opfyldt al retfærdighed. Det er forudsætningen for vor tro og for vor dåb og for vor efterfølgelse af Jesus.

Som Jesu dåb var en indvielse til hans vandring med os syndere på lige fod med os, bliver vor dåb en indvielse til en vandring i vor nye identitet som Guds elskede børn sammen med Jesus.

Vi er - som Paulus siger det - døde med Kristus og opstået med ham - - nye skabninger i Kristus, fordi Jesus *har* opfyldt al retfærdighed.

At følge Jesus er først og fremmest dette, at tage imod og vedkende sig denne nye identitet som Guds elskede barn som en uforskyldt gave - at lade hans Ånd gennemstrømme og forvandle vor ånd, vort sind, vor tanke og vilje, vore ord og handlinger og færden. Kun sådan er det muligt for os at følge Jesus ad den kærlighedsvej, som han gik, og kun sådan giver det mening i livets mange forskellige situationer at pejle efter, hvad Jesus ville have gjort her.

Når vi i de kommende uger sammen skal fokusere på, hvad efterfølgelse af Jesus betyder i vore mange forskellige sammenhænge - som menighed, som kirkesamfund, i vor tjeneste i verden o.s.v. - så skal vi lade vore tanker og ord og hjerter hvile i dette, at efterfølgelse af Jesus ikke er krav og løvbud, vi skal leve op til. Efterfølgelse af Jesus er en livs-gave, der gives os, og som udspringer af at Jesus har opfyldt al retfærdighed og givet os en ny identitet som sine brødre og søstre, som den levende Guds elskede børn.

Amen.